

Tema: Bøn i ringhjørnet.

Bed, så skal der gives jer; søg, så skal I finde; bank på, så skal der lukkes op for jer. For enhver, som beder, får; og den, som søger, finder; og den, som banker på, lukkes der op for. Eller hvem af jer vil give sin søn en sten, når han beder om et brød, eller give ham en slange, når han beder om en fisk? Når da I, som er onde, kan give jeres børn gode gaver, hvor meget snarere vil så ikke jeres fader, som er i himlene, give gode gaver til dem, der beder ham! Matt. 7; 7 -11

Han fortalte dem en lignelse om, at de altid skulle bede og ikke blive trætte. Han sagde: »I en by var der en dommer, som ikke frygtede Gud og var ligeglad med mennesker. I samme by var der en enke, og hun kom gang på gang til ham og sagde: Hjælp mig til min ret over for min modpart! Længe ville han ikke, men til sidst sagde han til sig selv: Selv om jeg ikke frygter Gud og er ligeglad med mennesker, vil jeg dog hjælpe denne enke til hendes ret, fordi hun volder mig besvær; ellers ender det vel med, at hun kommer og slår mig i ansigtet.« Og Herren sagde: »Hør, hvad den uretfærdige dommer siger! Skulle Gud så ikke skaffe sine udvalgte deres ret, når de råber til ham dag og nat? Lader han dem vente? Jeg siger jer: Han vil skaffe dem ret, og det snart. Men når Menneskesønnen kommer, mon han så vil finde troen på jorden?« Luk. 18, 1 – 8

Indledning

Jeg har gennem sommeren oplevet at Gud har opmuntret mig til at bruge mere tid i bøn.

I perioder kan jeg nemt sammenligne med selv med en defensiv bokser, som løber rundt i kanten af ringen, fra ringhjørne til ringhjørne, for at undgå modstanderens slag og pres.

Når det gælder bøn går jeg ikke altid direkte til opgaven, men forsøger nogle gange ligesom bokseren at vinde tid; jeg kredser lidt rundt i kanten af ringen og håber at klokken snart lyder og ringer pausen ind.

Jeg tænker særligt på de mange situationer hvor jeg kun beder når der ikke er andre udveje tilbage.

Som en jaget bokser løber jeg undvigende rundt i ringen i stedet for at bede med tro og håb.

Jeg kalder det for ringhjørne-bøn: Når jeg er i ringhjørnet og kun beder under pres. Enkelte gange i livet hvor jeg befandt mig i ringehjørnet, havde jeg endda knap nok luft og kræfter til at formulere en eneste bøn.

Måske du kan genkende det samme mønster i dit liv?

Allerede som børn begynder vi meget tidligt at lære vores første ringhjørne-bøn.

Hvor? Hos tandlægen!

Mange gav for første gang sit liv over til Gud i tandlægestolen.

Ikke nok med det! Vi lærte også at bede ved samme lejlighed.

Tandlægebønner!! Vores første ringhjørne-bøn!

Senere, - når vi har lært at gå til tandlægen uden Guds hjælp, beder vi til Gud i ringhjørnet når vi fx mister vores arbejde, når vi bliver ramt af sygdom, når vi rammes af depression, når vi skal til en vigtig eksamen, når vi mangler et sted at bo, når vi søger et job eller uddannelse eller når vores nærmeste har det svært.

Ringhjørnebønner er der absolut heller intet galt med.

"Det er bare den hjælpeløse som i sandhed kan bede" (Ole Hallesby)

"Når vi står indfor den store læge er vores sår det bedste vi kan komme med"
(Yancey)

Lige fra barnsben har vi stræbt efter at klare os selv.

Vi sætter en ære i at tage ansvar for at løse livets opgaver selv.

Det er et mål for os at udvikle en personlig selvstændighed.

Men Jesus sagde: **"For skilt mig kan I slet intet gøre"**, Joh. 15; 5

Og sandheden er at vi ikke kan klare alt selv, og heller ikke skal klare alt selv.

Som familie er det for os blevet mere og mere vigtigt at kunne bede sammen og lægge alt det vi er magtesløse overfor over i Guds hænder.

Bønner ligesom tvinger os til at indse vores sande tilstand.

Som Henri Nouwen formulerede det: "Jeg er menneske og du er Gud."

Når vi indser det, når vi indser vores hjælpeløshed, så oprettes den sande relation med Gud. (Jeg er synder, jeg er hjælpeløs, men Gud er kærlig og almægtig)

Vi er som troende i en verden med højmod kaldet til at leve i magtesløshed.

Det er faktisk befriende at være hjælpeløs!

Befriende fordi det er sandt, for vi er det.

Befriende fordi Gud kan komme til, -og mennesker omkring os kan komme til hjælp i vores liv.

At bede om hjælp er grundlaget for bøn!

Så der er bestemt ikke noget forkert i hjælpeløse ringhjørne-bønner.

"Herren er nær ved dem, hvis hjerte er knus, han frelser dem, hvis ånd er sønderbrudt." Salme 34; 19.

Men Jesus opmuntrer os **også** til at stille os ud mit på gulvet og bede langt mere offensive bønner.

Jeg har til i dag valgt at tage udgangspunkt i en tekst, som virkelig udfordrer vores ringhjørne-bønner, og som opfordrer os til at stille os midt ind i ringen og bede med tro og håb.

Læs tekst, Matt. 7; 7-11.

Bed, søg og bank på!

3 imperativer i nutidsform (præsens-imperativ) som betyder at bønner bør være kontinuerligt insisterende.

Jesus lover at denne form for bøn, der finder svar.

Gud kan som nævnt også sagtens besvare den slags ringhjørne-bøn, som kun bedes under pres, lidt modvilligt, som en sidste udvej, en tvivlende bøn uden tro og håb. Men Jesus taler i teksten her om den insisterende og pågående bøn, som fordi den netop søger Guds mål for vores liv og ikke vores egne selviske mål, kan forvente svar. Den bøn som på grund af sin udholdenhed nødvendigvis må åbne vores himmelske Faders hænder.

Den insisterende bøn, der næsten vrister gaven ud af Faderens hånd.

Man kan fristes til at tænke at Jesus blev grebet af en stemning og lovede lige lidt for meget, (lidt ligesom når vi siger til vores venner: "Bare sig til, hvad som helst jeg kan gøre for dig") når han sagde: **For enhver, som beder, får; og den, som søger, finder; og den, som banker på, lukkes der op for.**

Det er faktisk et løfte om at vi ikke behøver leve hele livet i ringhjørnet, men at Faderen vil åbne en dør, en vej ud af de værste situationer (Adjustment Bureau). Selv vi fædre, som er under syndefaldet, giver i kærlighed vores børn hvad de behøver.

Hvor meget mere vil ikke Faderens overvældende kærlighed komme sine børn til gode, på eller anden måde!

Jesus siger ikke alene: Gud lytter, så spørg!!

Han siger endda: Spørg med forventning om at du får svar!

Beder du om at leve et liv i glæde, så forvent at Gud vil give dig glæde.

Læs Lukas 18; 1-8: Gud giver sine deres ret når de råber til ham dag og nat!

Insisterende og forventningsfulde bønner.

Jesus slutter denne lignelse af med at efterlyse vores tro.

Bed, så skal der gives jer; søg, så skal I finde; bank på, så skal der lukkes op for jer.

Som nævnt er der i princippet intet galt med ringhjørne-bønner.

Der er først noget galt med de bønner når de forvandles til frygt, når vi bliver bange for at ønske os noget "for så bliver vi bare skuffede."

Vi har jo fra barnsben lært at gardere os mod skuffelsen.

Mange af os er vokset op med en sådan indstilling overfor Gud hvor vi ikke skal forvente os at han svarer.

Men så sker det at vores bønner og længsler tørrer ind og lammer vores åndelige liv og sende os direkte i ringhjørnet.

"Vi trænger til at udvikle vores evne til at ønske og modarbejde de kyniske medikamenter som har vaccineret os imod forventningen om overhovedet at få noget ud af livet." (James Houston)

Det er mangel på længsel slår dine bønner ihjel.

Hvordan kan Gud give dig svar, hvis du ikke forventer eller ønsker at han skal give dig det?

Et afrikansk ordsprog lyder **"Håbet er den søjle hvorpå verden hviler."**

Håbet er også den søjle som dit liv bør hvile på, som dine bønner bør stå på.

Håb er det daglige livs vigtigste næring.

Både livet og alle biblens løfter kalder os til at tro på en generøs Gud.

Flere gange opmuntrede Jesus sine disciple til at bede i tro, måske fordi Jesus vidste at vi med vores sårede liv som baggrund har skabt os et ynkeligt Guds billede, som ikke giver mening at tro på.

I de tekster vi har læst i dag taler Jesus med helt store bogstaver for at vise os hvordan vi og vores bønneliv kan forvandles, når vi begynder at tro på at Gud er en generøs Far.

Jesus sagde at beder vi i tro og uden at tvivle kan vi flytte rundt på bjergene, også bjergene i vores egne liv.

"Alt hvad I beder om i jeres bønner, skal I få, når I tror!" Matt. 21; 22

Et råb fra ringhjørnet

En filosof sagde engang meget klogt at "Religion er hvad et menneske gør med sin ensomhed." (A N Whitehead).

Selvom hans hensigt er at bortforklare Guds eksistens mener jeg at han ret i at troen på Gud ofte opstår som et råb fra et ensomt menneske i ringhjørnet.

Nogle gange sidder du og jeg i ringhjørnet og sender signaler fra en synlig verden til en usynlig verden i håb om at der er nogen, der lytter til vores bøn.

Det handler om tro – og derfor kan vi naturligvis heller ikke komme udenom at når alt kommer til alt handler tro om at foretage et valg!

Men filosofien har i mere generel betydning ret fordi der i alle religioner findes forskellige former for bøn.

Hos forskellige stammer bærer frembæreren man ofre som en bøn om helse, mad, regn, frugtbarhed og sejr i strid.

Inkaindianerne gik endda så langt at de ofrede mennesker for at påkalde sig gudernes opmærksomhed.

Muslimerne tager en pause 5 gange om dagen for at bede til Gud.

Endda ateisterne finder sin egen måde at bede på! Under kommunismens storhedstid i Rusland fandt de meste radikale ateister deres "røde" ringhjørne at bede i, ved at tænke på Stalin: **"Hvis du støder på modstand i arbejdet eller pludselig tvivler på din formåen, da tænk på ham, på Stalin, så skal du finde den selvtillid du behøver."** (Pravda 1950)

Men det er dog ikke altid beder vi fra ringhjørnet.

Nogle gange har vi behov for at takke noget eller nogen for livets skønhed.

Vi beder om tilgivelse, om styrke, om kontakt med "Den som er", som en bekræftelse på at vi ikke er alene.

Millioner af mennesker i AA beder hver dag til en højere magt.

Vi beder simpelthen fordi vi ikke kan lade være.

Bønnen er noget almenmenneskeligt og taler til et grundlæggende menneskeligt behov.

"Bønnen er et udtryk for dem vi er..." (Thomas Merton)

Og andre gange beder vi så fra ringhjørnet og bryder tavsheden.

Fra hjørnet beder vi: "Velsign alle børn og forældre på Ytøya, velsign de døende i Somalia, red dem, hjælp dem, lad dem leve, giv dem en chance til."

Jesus bad selv fra Ringhjørnet, afkræftet af korslidelsens blodtab og kvælning:

"Fader, tilgiv dem, for de ved ikke hvad de gør." Luk. 23, 34.

Men altså, uanset om vi beder fra Ringhjørnet eller vi står midt i ringen må vi altid bede i tro og håb.

At bede i tro og håb strækker sig videre og længere, end bønner der blot at bedes fordi vi ikke kan lade være.

Bøn er for mange alt for ofte en kamp.

Undersøgelser har også vist at alt for mange er utilfredse med deres bønsliv.

Mange savner overensstemmelse mellem teori og praksis.

I teorien er bøn en grundlæggende menneskelig handling, en uvurderlig kontakt med universets Gud, - teoretisk set er mennesket bedende.

Men i praksis er bøn ofte en kilde til frustration og forvirring:

Af flere årsager:

Vi lever i en tid fyldt med skepsis.

"Vi indånder en tvivlende atmosfære. Hvordan kan Gud lade historien halte videre uden af gribe ind? Hvilken nytte gør bønner stillet overfor kernevåbnenes trusler, terrorisme, orkaner og globale klimaændringer?" Philip Yancey

Vores bønner bliver ofte som "en spasme af ord, som går tabt i en kosmisk ligegyldighed."

På en bønnetur forleden tog jeg mig selv i at spørge Gud: "Hvad har du egentlig gang i? Hvad har du egentlig tænkt dig??"

Vi bruger mere tid på at tænke over om bøn virker end på egentlig at bede.

Og hvis vi endelig beslutter os for at bruge tid i bøn finder ud af at der faktisk ikke er tid til overs i vores travle hverdag.

Vi oplever jo konstant er der er for lidt tid til hvile, til motion og fritid.

Og hvordan skal Gud få plads i et liv som allerede er skemalagt?

Vi lever samtidig i en kultur hvor kommunikationen er stresset.

Hvor blev der er af "Kære – og kærlig hilsen" - blevet erstattet af indforståede og gådefulde sms'r.

Men den største grund til at vi råber fra ringhjørnet, uden håb og tro er de helt almindelige eksistentielle spørgsmål, tror jeg:

Er der nogen der lytter?

Taler jeg med den jeg tror jeg taler med?

Hvorfor skulle Gud bryde sig om mig? (Hvis Gud findes må der være vigtigere ting for ham at tage sig til)

Giver det mening at bede når Gud ved alt?

Hvorfor er svarene på mine bønner altid så inkonsekvente?

Hvorfor opleves Gud indimellem så langt borte og andre gange så tæt på?

Eller de måske 2 vigtigste og mest besværlige eksistentielle spørgsmål:

Hvorfor handler Gud ikke som jeg vil og hvorfor jeg ikke handler som Gud vil?

Personligt kan jeg vælge at reagere på 2 måder: Enten kan jeg vende mig mod Gud i vrede og vantro, eller jeg kan vende mig mod Gud i tillid og magtesløshed.

Langt fra altid får vi en sikker bekræftelse på at vores bøn er blevet hørt.

Vi beder i troen på at vores ord bygger bro mellem den synlige virkelighed over til den anden side, den usynlige verden.

Med bønnen forsøger vi at trænge ind i en virkelighed som vi ikke rigtig har noget bevis for.

På samme tid lover Jesus os at vi dog kan forvente svar, - som er noget helt andet end bevis!!

Vi skal få, finde og der skal lukkes op for os, lover Jesus!

Men bønnen korrigerer også nærsynethed.

Den påminder mig om et vigtigt perspektiv hver dag, at Gud er Gud og jeg blot et menneske.

I bønnen sættes rollerne rigtigt på plads.

Jeg har brug for igennem bønnen at blive lille og Gud stor.

Det perspektiv mister jeg hver dag.

Gennem bønnen genoprettes det sande billede af Gud og af mig selv.

Den får mig til at vågne fra min blindhed.

"Gud tilbyder os at tage ferie fra vores blindhed, at lade være med at spille Gud og i stedet lader ham være Gud... Gud tilbyder os en pause, at skulke." Simon Tugwell

"Stands, og forstå, at jeg er Gud, ophøjet blandt folkene, ophøjet på jorden." Salme 46; 11.

Vi skal stoppe op og vide hvis hus vi bor i!

Det er Guds planet vi bor på, ikke vores!

Vel er det en slidt planet vi bor på, som er langt langt fra Guds oprindelige tanke med verden.

Men ikke nok med det, - som troende er du på en måde også en fremmed på din planet.

Det du tror på vil hele tiden blive modsagt af det miljø du befinder dig i.

Det er så let at glemme hvem vi er.

Vi skal virkelig anstrenge os for at huske hvem vi er: Guds skabninger.

Men gennem bønnen genopretter vi sandheden om universet og får mulighed for at se verden og os selv på en ny måde.

At bede er at se virkeligheden fra Guds perspektiv.

Bøn er at se med Guds øjne.

Når jeg som er et ufuldkomment menneske stilles overfor en fuldkommen Gud genoprettes universets sande tilstand.

Har bedt Viggo og at dele en oplevelse, som han også delte på Summercampen i år, men langt de fleste af jer har ikke hørt det.

Men inden da vil jeg blot indskyde at du kan forvente at hvis du bruger mere tid i bøn vil du blive et mere inkluderende menneske.

Bliv ikke overrasket over at jo mere tid du bruger i bøn, jo mere inkluderende bliver

du over andre mennesker.

Gud giver os et væld af anledninger til at inkludere mennesker i vores hverdag. Søndagen, hvor vi til gudstjeneste ofrer ugens bedste tidspunkt i tilbedelse og tjeneste for andre mennesker, er der oplagte muligheder for at inkludere andre mennesker.

Oplagt at alle på vej ind, i kaffepausen, og på vej ud igen bliver inkluderet af Guds kærlighed.

Vi er hans forlængede arm.

Jeg har hørt flere fortælle om hvad det betyder for dem, får jeg bare lydt til at inkludere så mange som overhovedet muligt.

Får lyst at inkludere alle i kaffepausen, - men heldigvis er vi mange op det.

En meget dyrebar og betydningsfuld opgave.

Appel

Vi står på en måde overfor et nyt år, - vi har sikkert alle sammen et eller andet der optager vores tanker og er genstand for vores bøn.

Kan være et familiemedlem som særligt bør have vores opmærksomhed, kan være du skal starte studie, kan være du gerne vil at ting forandre til det bedre, kan være ødelagte relationer, kan være ensomhed eller styrke til at stå imod et misbrug.

Jesus siger: Bed, søg og bank på!!!

Han opfordrer dig til at være insisterende!

Vil gerne at vi beder for dig der trænger til ny kampånd, ny styrke i gamle kampe.